

ג. סניגירב

העקרבון

איורים
מ. מיטורין

על חוף הים הלבן עומד בית דייגים קטן.
 בבית הזה חיה ילדה מרינה. היא בת שש. אבא שלה
 הוא תצפיתן ושומר. הוא צופה כשמגיעות ציפורים, שומר
 את הקנים שלהם ועוקב אחרי להקות דגים בים.
 אחרי הבית מתחיל היער.
 לפעמים עננים שחורים מכסים את השמיים, הים רוגז
 והגלים מגיעים עד המרפסת. מרינה מפחדת והיא
 בורחת ליער.
 ביער שקט, רק רוח הים מצלצלת בענפי האורנים. על
 רחבות הפעמוניות מתנענעות על גבעולים דקים. דרך
 העצים אפשר לראות שמיים אפורים וים.

בבוקר הים נרגע. השמש זורחת. שומעים איך עמוק
בתוך היער שרה הקוקיה.
מרינה יחד עם אבא פורשת את הרשתות. את אצות
הים היא זורקת על האבנים, והשבלולים, מוסתרים
בתוך הצדפות שלהם, זורקת חזרה לים. לפעמים
מוצאים גם ביצים של חתולי הים. הן מבחוץ יבשות אך
בפנים יושבים חתולי ים קטנים. מרינה בזהירות מורידה
אותן למים והן שטות על גלים כמו סירות קטנות. הגלים
מציפים אותן והן בסוף יורדות לקרקעית.
"אבא" שאלה מרינה "מדוע לביצי חתול ים קרניים?"
"כי הן נתפסות בקרניים אלה באצות הים."
ואבא הסביר כי חתולי ים הם דגים גדולים. הם חיים על
קרקעית הים וניזונים מדגים קטנים.
"וביצי הדגים הן כמו ביצי ציפורים?"
"כן" אמר אבא.
"ולמה הן בלי קליפות?"
"לא נחוצות להן קליפות, כי הן שטות במים ולא
מתפזרות."
"ולדגים יש גם קנים?" שאלה מרינה.
"לפעמים כן" אמר אבא "דגים שמטילים מעט ביצים
בונים קנים, כדי לשמור עליהן."

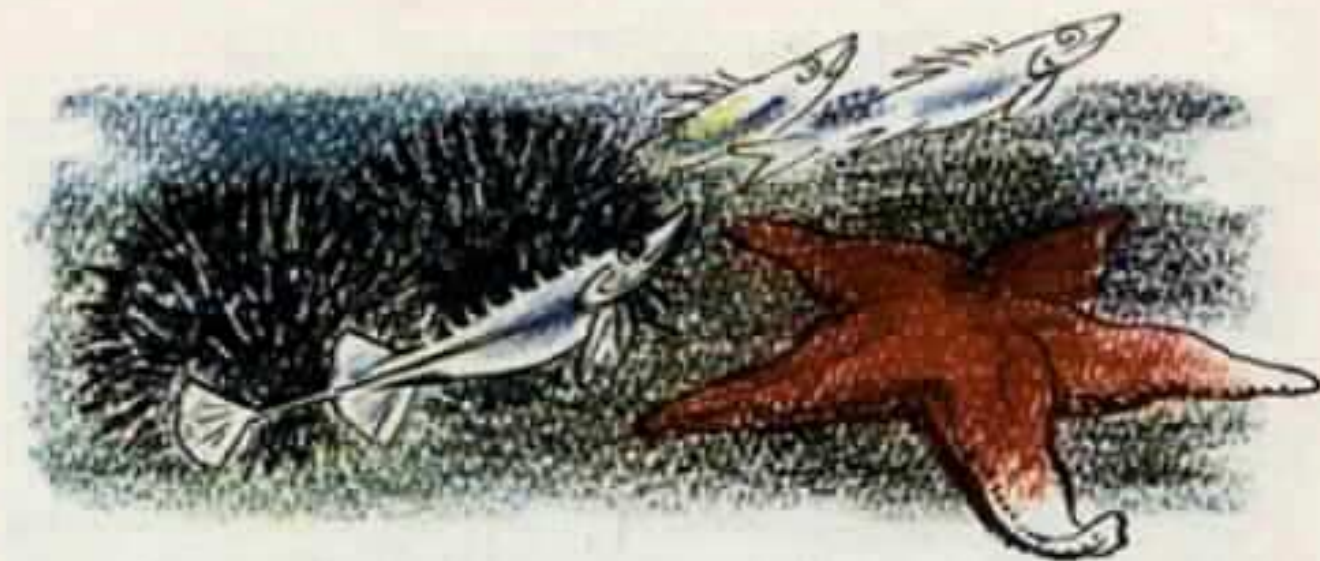

רחוק-רחוק על הגלים נעה נקודה שחורה. מעליה מסתובבים
שחפים. זו סירת דייגים.

הסירה מתקרבת. אבא של מרינה, במגפי גומי גבוהים, נכנס
למים ומוציא את הסירה לחול. מרינה שמה תחת הסירה לוחות
גדולים, עוזרת לאבא להוציא את הסירה לחוף, מה שיותר רחוק
מהים הרוגש.

כל יום ניגשה מרינה לשלולית זו. והעקרובן הפסיק לכעוס. הוא ידע שמרינה לא תפגע בו.

בסוף מהביצים פקעו דגיגים, קטנים כמו יתושים. העקרובן גירש אותם לחור בתחתית השלולית ובעצמו נפנף בסנפירים שלו כדי שהמים היו טריים כל הזמן.

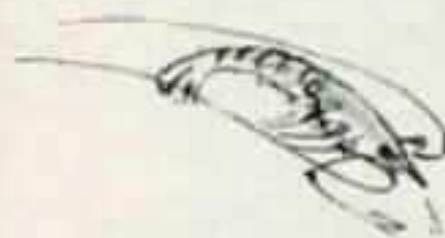

כשמי הים נסוגו בשפל הם השאירו שלוליות רבות בין האבנים.

דגיגים וסרטנים קטנים שלא הספיקו לשחות יחד עם המים ישבו בשלוליות וחיכו לגעות. מרינה ידעה שכל הדגים שוחים בים, ורק בשלולית אחת חי דג שמן ומוזר. הוא הדביק את הביצים שלו אל האבנים, ישב כל היום בתוך השלולית ושמר עליהן.

לדג הזה קראו עקרובן. כדי שביצים לא יתייבשו בשמש, העקרובן שואב מים בשפתיים העבות שלו ושופך אותם עליהן.

מרינה ניגשה לשלולית. העקרובן בכעס התנפח והאדים. איזה כעס! אך מרינה לא נעלבה – הרי הוא הגן על הקן שלו.

יום אחד מרינה יצאה מהבית וראתה שמעל השלולית של העקרבות יושב עורב גדול. העורב היה מוריד את מקורו ודג את העקרבות הקטנים. העקרבות התנפלו על העורב. הוא צבט אותו בשפתיו העבות. הוא הגן על הילדים שלו והעורב נקר אותו במקור הגדול.

מרינה נתנה צעקה. העורב נבהל ועף אל היער. מאותו היום מרינה הגנה על הדגים הקטנים. העקרבות גדלו ויום אחד השלולית התרוקנה. בגאות העקרבות הובילו את הקטנים שלו לים.

יום אחד אבא יצא לדוג דגים. הוא ניקה את הרשתות, מרח בזפת חורים בסירה. מרינה עזרה לו ואבא לקח אותה אתו לים.

מרינה ישבה על הרשתות והסתכלה על הים. על הקרקעית ראתה אצות ירוקות. על משטחים תת-מימיים נחו כוכבי ים אדומים ונענעו בזרועותיהם. רחוק מהחוף שחו מדוזות שקופות כמו קרח. מרינה ניסתה לקחת אחת, אך המדוזה התחלקה מבין אצבעותיה.

הסירה התקרבה לכדור המצוף. רשת הייתה קשורה אליו בחבל. אבא הוציא את הכדור לסירה והתחיל לאט להוציא את הרשת ממעמקי הים.

הדגים נתפסו בסנפיריהם בחוטי הרשת החזקים. אבא זרק את
הדגים הגדולים לתוך הסירה ואת הקטנים מרינה שיחררה חזרה
לים. הם עוד קטנים.

עמוק תחת הסירה ראתה מרינה משהו כהה. אבא משך את
הרשת והדבר הכהה התקרב כל פעם יותר. מרינה ראתה פה
ושתי עיניים..

"אבא! דגנו כלב!"

"זה כלב ים" אמר אבא והוציא את כלב הים לתוך הסירה.
"ולמה הוא מת ויתר הדגים חיים?"

"כלב ים אינו דג" אמר אבא "הוא חייב לנשום אוויר" והוא הסביר
למרינה שכלב הים רדף אחרי הדגים, נתפס ברשת, נחנק וטבע.
מהים נשבה רוח קרירה. למרינה נעשה קר ועצוב. מרחוק, מעל
אי ירוק, היא ראתה שחפים לבנים מתעופפים.

עקעקים בעלי מקורות ארוכים כמו עפרונות הסתובבו
מעל הביתן. בצעקה התאספו ללהקה ועפו אל הים.
בלילות חצצרו האיילים. הגלים נשברו ברסיסים על
אבני החוף.

הלילות נעשו ארוכים, הימים אפורים. בא הסתיו. הים
שקט וביער הופיע ינשוף הקוטב. הוא עף בשקט מעל
האדמה וחיפש בכל מקום אחרי חיות קטנות או
ציפורים.

מרינה נעלה מגפיים ויצאה מהבית. השלולית של
העקרבון קפאה. אך מרינה ידעה: באביב תנשוב רוח
חמימה והשלולית תמס. והעקרבון יבוא שוב ויגדל את
הקטנים שלו.

